

KÜRESELLEŞEN DÜNYANIN GÖRSEL KÜLTÜRÜNDE TARTIŞILAN METAMODERNİST BÜKÜLME

Dr. Handan Tunç
7 Mayıs 2020

GİRİŞ

21. yüzyılın sanatı, belirli bir insanlık çağının ruh halini, sorunlarını, arzularını ileten, bugünkü yaşantımızın bir tür yansımasıdır. Toplumların; postmodernizmin yapısızlaştırılmasından, ironisinden, göreceliliğinden ve nihilizminden bıktığını; geçmiş yıllarda kaybedilen samimiyete ve evrensel gerçeklere dönmek istendiğine ilişkin yeni izlenimler ediniyoruz. Metamodernizm, geçtiğimiz birkaç yıl içinde, yaygın olarak inanıldığı gibi (ve bizim neslimizin sezgisel olarak farkında olduğu), 20. yüzyılın son yıllarında postmodernizm durumuna adım atmış olan modern kültürdeki değişiklikleri formüle etme aracı olarak çok dikkat çeken bir terimdir. Geçtiğimiz yirmi yıllık krizlerin (iklim değişikliği, finansal krizler ve küresel çatışmaların alevlenmesi) bir sonucu olarak, “Tarihin Sonu” olarak ilan edilen şeye açık ve genel bir değişim arzusunun ortaya çıkmasına tanık olduk.

Dünya hakkındaki düşüncelerimiz değişti. Şimdi düzensiz, tahmin edilemez, güvenilirmez... Tüm bunlar; dönemin insanlarını yeni davranış biçimleri aramaya zorladı.

Postmodernizm kültürü çerçevesinde öğrendiklerimizi kaybedinceye kadar; gerçekler ile aramıza koyduğumuz mesafeyi kapatacak çözümlerin, insanlık yararına olacağı umudunu canlı tutuyoruz. Metamodernizm, kültürel gerçekliği belirlemeye yönelik mevcut girişimlerden biridir. Terim, 2010 yılında iki Hollandalı teorisyen olan Timotheus Vermeulen ve Robin van den Acker tarafından önerildi. Metamodern: İki karşıt (modern ve postmodern) ve kullanımlarının eşzamanlılığı arasındaki “salınım” ile karakterize edilen küresel bir kültürel süreçtir. Söz konusu sürecin, modernizmin saf ideolojik konumlarına geri dönüş olarak anlaşılması yerine; zamanımızın modernizm kültürleri ile postmodernizm boyutları arasında bir salınım durumunda olduğunu ilan eder.

Günümüzde insan, gerçekliğin tamamlayıcı dünyaları ile sanallık arasındadır. Modern çift dünya, metamodern bütünsel ve bölünmez bir kültürel alan yaratır. Fotoğrafın

görsel söylemi; yalnızca yapısal, işlevsel, fenomenolojik kesinliği açısından değil, aynı zamanda ilgili kültürel ve tarihsel koşullar bağlamında da analiz edilmelidir. Fotoğrafı, tarihin masum bir not defteri olarak kabul etmek, yaşamı kavrayış yöntemlerimizin yetersizliği ile açıklanabilir. Oysa fotoğraf özünde bir hafıza olmakla kalmaz, aynı zamanda hafızayı bloke eder, hızlıca bir karşı hafıza oluşturma esnekliğine sahiptir.

2012'den beri derin öğrenme uygulamalarında bir patlama yaşandı. Bu, insan beynini temel alan sinir ağları kavramını kullanan, bilgisayar algısı Alex Krizhevsky çalışmalarıyla, nesne algılamasını ve görüntü sınıflandırmasını büyük ölçüde gerçekleştirebilecek bir algoritmanın temelini oluşturdu. İnsanın hayal gücünün fark edilmeyen alanında gerçekleşen ve daha sonra dijital yapay dünyanın elektronik sanallığında 'fiziksel olarak' işlenen gerçek bir manipülasyon olan zihnin buluşu, olarak görüntünün anlamlandırılması, yaşayacağımız yakın geleceği daha kolay kabullenmemizi sağlamanın ötesinde belki de metamodernist olma deneyimlerimizi zenginleştirecektir.

METAMODERNİZM

Küreselleşmenin farklı boyutlarda hızla dönüşümü, postmodernizmin modernizm karşısında oluşturduğu muhalefet argümanlarını geçersiz kılmıştır. Postmodernizmin, modernizmi eleştirmesine karşın; her hangi bir yeni önermede bulunmaması, onun bir tür modernizmin deformasyonu olarak algılanmasına neden olmuştur. 2000'li yıllardan başlayarak postmodern dönemin sona erdiğine ilişkin yorumların yapıldığı çok sayıda araştırmaya tanık olunmaktadır. Bu araştırmaların bir kısmı postmodern eleştiri olarak algılanırken; bir kısmı da artık tamamlanan bir sürecin ardından gelmeye başlayan yeni bir sürecin anlatımı olarak algılanabilmektedir.

Metamodernizm: postmodernizmden sonra tarihsellik, etki ve derinlik bağlamında olgunlaştırılan çalışmaları kapsar. Nesnel koşullarımızın terimlerinin toplamı olarak *tarihin dönüşü* ya da dönüşünün duyularıyla ilişkili kavramların dilindeki kültür ve sanat alanındaki yapıyı tanımlamak, kavramları tanımlamak için bir girişimde bulunulmaktadır. Şimdimizi uzak geçmiş ve eşit derecede uzak gelecekle ilişkilendiren bir anlatıdır.

Çağdaş sanatı, kültürü, estetiği ve siyaseti anlama söz konusu olduğunda postmodern söylemlerin kritik değerlerini kaybettiğini düşünüyoruz. Alternatif modernizm temaları hakkında konuşan Searle, *Postmodernizm öldü, ama onun yerine başka bir şey geldi, ölçülemez derecede yabancı* (2009), saptaması yapmıştı. Dolayısıyla, bu gerçeği, bir yabancıyı ve hatta yabancı kültürel manzarasını kelimelere dökebilecek yeni bir dil yaratmaya gereksinim olduğu açıktı.

Metamodern, postmodernin sonlandığına işaret eden bir kavramdır. Bazı araştırmacıların 'hipermodern' olarak adlandırdığı bu yeni dönem, yalnızca kronolojik

bir vurgu yapmaktadır. Henüz söz konusu dönem bütünüyle tanımlanmış, teorileştirilmiş ya da tartışılmış bir dönemin adı değildir. Kültür bilimciler ve düşünürlerin gündeminde olan *Metamodernizm* kavramı, 2010 yılında ilk kez Hollandalı filozof Timotheus Vermeulen ve Robin van den Akker tarafından önerilmiştir.

Metamodern, iki karşıt durumun eş zamanlılığı arasındaki 'salınım' olarak görülmektedir. Bu salınım, modern ve postmodern arasındaki salınımdır. Söz konusu salınım, küreselleşen kültürel dünyanın uzamında gerçekleşir. Vermulan ve Akker 'Metamodernizm Üzerine Notlar' kitabında; Metamodernizm ne olduğunu açıklamadan önce, dönemlerin neyi karakterize ettiğini açıklamışlardır. Metamodern anlatımı; neden 'meta', yani 'ötekine sahip olan' ve diğer paradigmalardan üzerinde neyin yükseldiğini göstermeye çalışan, tartışmalı bir felsefi çalışmayı içerir.

Vermeulen ve Akker, modernitenin fikirlerinin oldukça radikal olduğunu savunmuşlardır. Bu sava göre; modernitenin felsefesi, çok kutuplu bir düşünce dünyası yaratmıştır (Marksizm, Anarşizm, Faşizm). Politikada, kendi başına elindeki her şeyi yönlendiren katı ideolojilerin karakterize edildiği evrensel kitle arayışı ütopyaları, hayata geçirilmek istenmiştir. Söz konusu ideolojilere göre yönlendiren coğrafyalarda şiddetli çatışmalara neden olunmuştur. Modernist fikirler genel olarak, ütopya ve distopyalara neden olmuştur. Modern toplumun katı devlet anlayışı, radikalleşmeleri beslemiştir. En demokratik yönetimler, bir anda totaliter yönetimlere dönüşmüştür. Bilimsel kurallar ile dogmalar yan yana kullanılmıştır. Modernist ideolojiler, özgür insan ruhunu savunurken; güçlü devlet, kendi ideolojisini tüm dünyaya egemen kılmak istemiştir.

Modernist bilinç, bu çelişmesini büyük ölçüde kapitalizmle açıklayabilir. Maddi dünyayı gerçekleştirmeye çalışan modern dünya, bir dogma olarak manevi düşünceyi öldürdüğünü varsaysa da; ekonomik güç elde etmenin çekici olanaklarından vazgeçemediği için, yaratılan maddi dünya eşitlikçi bir dünya olmamıştır. Gelişen teknoloji, gücü destekleyecek biçimde kullanıldığında; demokrasiye ilişkin savlar birer ütopya olarak geçersizleşmiştir. Herkes için ortak bir gerçek bulunmaya çalışılırken; aynı zamanda bu gerçekliğin taşıyıcıları olan insanları yok etmek fikri, nasıl uyum içinde mutlu bir dünya yaratabilirdi? Bir yandan atom enerjisini kullanan yüksek teknolojili kültürel kimlik, diğer yandan dünya barışını aynı ideolojiler eliyle gerçekleştirmek istemesi inandırıcı değildi.

Kuşkusuz inandırıcı olmayan modernist toplumların yüzyıl süren uygulamaları, dünyanın diğer bölümünün karşı koyuşuyla durdurulmamış; tersine modernizm içinde yeşeren muhalefetle, deformasyona uğramıştır. Bu deformasyon, postmodern dediğimiz bir dönemin yaşanmasına neden olmuştur. Postmodern, bir mutlak çoğunluk çağı olarak görülür. İnsanlığın geçmiş mirasını birleştirir ve onunla oynayarak, ironik

anlatılar yapılandırıp, kopyalayarak yok eder. Postmodernizmin, geçmiş dönemlerin kültürel mirasına sahip olma oyunu; geçmişi de tahrip etme biçiminde sonlanmasına neden olmuştur. Geçmişi tahrip eden söz konusu uygulamalar, yeni medya endüstrisi ile dayanışma içinde, hemen hemen herkesin yakındığı kitle kültürünü yaratmıştır.

Postmodernitenin kitle kültürü öylesine karmaşıktır ki; açıklanması, tüketiminden daha bulanık yapıları ortaya koymayı gerektirir. Postmodern metinler, o kadar iç içedir ki birbirleri olmadan var olamazlar. Bir durum yüzlerce bağlantı ve alıntıya dayalı olarak yansıtılabilmektedir. Vermeulen ve Akker, bu durumu 'paskalya yumurtası arayışı' olarak nitelemişlerdir. Söz konusu arayış, kültür tüketiminin nerdeyse her noktasında rastlanılan bir durumdur.

Tüketici, ürüne yönelik gerçekleştirdiği kültürel katılımın tadını çıkartmak için yeterli referansı sağlayan sanatçıları seçer. Bu yüzden izleyici için sanatçı, bilginin sunucusu değil; bilginin aracıdır. Bu nedenle postmodern üretim biçimleri; gerçeğin yapısını bozup, kalıntılarıyla oynarken; her hangi bir karşı duruşla yüz yüze gelmez.

Postmodernite de gerçek, evrensel olmaktan uzaklaşmıştır. Ancak postmodern kültür, evrensel gerçeği reddederken; hangi evrensel gerçeği reddettiğini ortaya koymamıştır. Bireyi 'kitlesele insana' dönüştürmeye çalışırken; toplumun değerlerini parçaladığında, bireyi deşifre etmeye başladığını fark edememiştir. Postmodernizm mutlak gerçeği reddedip, gerçekleri çoğullattığında; gerçekler arası çatışmada içlerinden birinin kazançlı çıkabileceği düşünülmelidir. Gerçekler arası çatışmada doğruluk kavramı anlamını yitirdiği gibi; mutlak gerçeklik karşıtlığı, çok sayıda çoğalmış yeni gerçeklerle savaşıma gereksinimi yaratır. Postmodernizmin reddediş silsilesi, Neo-Liberal Demokrasi İnsanı'nı yaratmıştır. Bu insanlar, toplumsal ilerlemeci ideolojilerini reddederken; küresel ekonominin de güçlenmesine neden olan en temel insan hakları değerlerinin, göz ardı edilmesini kolaylaştırmıştır.

Küreselleşme, modernizmin parçaladığı dünyayı birleştirmemiştir. Bilgi teknolojilerinin insanların engelsiz iletişim kurmasına yardım etmesine karşın; toplumların bilgi temelinde kutuplaşmalarını da sağlamıştır. Geçmişte ana kutuplaşmalardan söz edilirken; günümüzde mikro alanlarda kutuplaşmalar çoğalmıştır.

Postmodernizmin bir durum olarak yaşanma biçimi, küresel dünyada Metamodern' in başlamasına neden olmuştur. Metamodern terimi, bir tanım değil; modernizmin ve postmodernizmin art arda yaşanmasının bir sonucu olarak görmek olasıdır. Bu nedenle Metamodern, detaylarıyla analiz edildiğinde hem modernizmin hem de postmodernizmin problemlerinin izlerini taşır. Metamodernizm bu nedenle zıtlıklar arasında 'salınım' olarak betimlenir. Metamodernizm, belirli bir pozisyon alamaz;

dünya kültürünü, her birimin kendi içindeki önemli verilerini, kendi kendine yeterli olacak biçimde ortak bir gerçekliğin parçası olarak algılar.

Metamodern, her şeyden önce insani duygulanımları reddetmez; ancak seçkiler arasında yaşadığı salınım onu çelişkili kılar (Örneğin; bir izleyici Çaykovski müziğini dinleyerek, gerilimli bir alacakaranlık romanından zevk alabilir). Bu yeni duygu, belirli bir hedefi amaçlamaz; ne modernizmin ciddiyeti ne de postmodernizmin ironisi üzerinde kesin yargıları yoktur. İroni; nostalji ve samimiyet ile birleştirilerek kültürel yaşamın anlamı bulunmaya çalışılır (Örneğin; 'cehalet kültürü içinde olduğumu biliyorum ama bundan gurur da duyuyorum' gibi bir söylem, Metamodern için aykırı bir söylem değildir). Metamodern, kültür ve sanatın anlamını bulmaya onu derinlemesine yaşamaya gönüllü olmakla birlikte; bir modernist kadar sistematik kurullarla çevrenememiştir. Bireyin toplumsal sorunlara duyarsız kalmaması gerektiğini savunur, ancak hangi soruna öncelik vermesi gerektiği hakkında karar veremez.

Metamodern siyaset, postmodern den daha güçlü bir bağlantı ile kültürle ve sosyal yaşamla bağ kuracaktır. Ancak bu bağ, medya ve internet yoluyla olacaktır. Doğal olarak da bireylerle değil; bireyleri temsil eden sosyal kurumlarla iletişim güçlenecektir. Bir süre sonra Metamodern siyaset etkisiyle, politika kişisel olmaktan çıkıp, seçkinliğini yitirip daha toplum üstü bir sistematige dönüşecektir. Metamodern toplumda siyasetten kurtulmak topluma yarar sağlayacak bir son gibi görülse bile, henüz ön görülmeven sonuçlar doğurabilir. (Örneğin; yeni türdeki büyük şirketlerde olduğu gibi politikada da 21. Yy' ın kurumsal ilkeleri temel alınabilir ve bireylerin artık tartışıp değiştiremeyeceği küresel bir siyaset ortamı dünyaya egemen olabilir. Bu da teknolojik güce sahip olan ülkelerin ideolojilerini ya da siyasi yaklaşımlarını diğer ülkeler için bir rehber ya da norm haline getirebilir).

Modern ve postmodernlerin aksine; Metamodern için; ideolojik bir yaklaşım değildir. Postmodern olmak 'bir duygu yapısında olmak' anlamını taşımaktadır. Dünya, belli bir bilişsel model kullanarak giderek radikalleşiyor ve belirli çerçevelere sokuyor. Metamodern' in çabası; bu çerçevenin dışına çıkacak bir sistemi düşünmemize izin vermeyecektir. Yalnızca bireysel bağlamda çizginin üzerine çıkabilme duygulanımı, arayışı ya da özlemi yaratacaktır. Salınım, bu durumda var olan ile hissedilen arasında gerçekleşecektir. Bireysellik ve duygusal dalgalanmalar, salınımın yörüngesini çeşitlendirebilse bile kurumsallaşmış genel sistem değiştirilemeyecektir. Bu durumda Metamodern insan her şeyin önemini fark edip, bilginin genel akışını dünyasına eklemleyebildiği halde bunun sonuçlarını yalnızca kendi içinde yaşayacaktır.

Metamodern, postmodern den sonra gelen bir durum değildir. Postmodern kaostan kopup, ondan Moderniteye uzanma çabası olarak algılanmalıdır. Ayrıca, bir sonraki kültürel ve ideolojik dönemin ortaya çıkışının temeli olarak, postmodern bakış açısının

ölümünden bahsetmek doğru değildir. Postmodernizm, geçen yüzyılın ortalarında, patik ve teoride modernizmin antitezi olarak ortaya çıktığı kabul edilse de, Metamodernizm çağı, sarkaç prensibini açıklayan bu çelişkili kavramların bir birleşimine dayanır.

Metamodernizm aydınlanmış bir saflık, pragmatik idealizm, ılımlı fanatizm, ironi ve samimiyet, tasarım ve yapı bozma, ilgisizlik ve çekicilik arasındaki dalgalanmaların bir birleşimidir. Sanki gücümüzün içinde bir üstünlük hali (aşkınlık) elde etmeye çalışmanın, yöntem arayışı...

Metamodern savunucularının bakış açısına göre; toplumu modernist ve postmodernist çıkmazların dışına taşımak için yeni bir kültürel bakış açısının tasarlandığı bir döneme giriyoruz. Doğal olarak bu dönem kendi sanatını da kurgulayacaktır. Bu kurgu, sosyalleşme ve bireyselleşme arasındaki salınımda hareket eden bir denge sistemine ihtiyaç duyacaktır. İnsan doğasının tutarsızlıklarını kategorik olarak açıklayabilmek güç olsa da; Metamodern insan hazır bir fikir ve kavram sunmayı hedeflemediği için 'salınımlı hareket' kullanarak, kendini bulmayı deneyecektir. Dünyanın Metamodern duygu yapısıyla algılanması, ideolojik bağımlılıktan uzaklaşmaya yardımcı olacaktır. Bu uzaklaşma Metamodern Sanatta da birçok manipüle etme yöntemini ortadan kaldıracaktır. Metamodern insan, postmodern insandan farklı olarak bütünüyle kavrayamasa da genel bir gerçekliğin parçası olduğunu kabul edecektir. Sanat, yüksek ya da yüzeysel olmaksızın, kültürel bütünlüğün bir iletişim aracı haline gelerek güçlenebilecektir.

Metamodern süreç, önümüzdeki elli ya da yüz yıl boyunca baskın bir paradigma olarak sürebilir. Belki de insanda, yeniden düşünölmeye karşı coşkulu istek taşıma şansı filizlenecek. Bu süre boyunca 20. Yy.' in sonlarından gelen insanlar da çok fazla farklılaşacak ve bazı 20. Yy. önermeleri hiç hatırlanmayacaktır.

GÖRÜNTÜ EVRENİ OLARAK METAMODERN DÜNYA

Metamodernizmin dünya görüşü, sanal hayal dünyasının pragmatik savı; iç özgürlüğü ve birey yaşamının doygunluğu ile telafi edilen yeni bir duyarlılık, duygusallık ve yeni görünüm sunar. Akıl ve hayal gücü, estetik-duygusal gerçekliğe yol açan sürekli bir oyundadır. Duyguların ve deneyimlerin akışı, duygusal-gönüllü bir temel olan, içsel yaşamın birliğine ulaşmanın mümkün olduğu inancı ile pekiştirilir. Bulunması ve anlaşılması gereken şey, evrensel için çabalayan kişisel edimlerin, yaşamın anlamı olarak değer taşımasıdır. Evrenselin sentezi: Duygusal yaşamın hayalleri, ıstırapları ve arzularının kişisel değerlendirmeleri ile kültürel ve tarihi değerlerin aynı bilinç potasında anlamlandırılarak, yaşama yansımaları sağlamaktır.

Günümüzde insan, gerçekliğin tamamlayıcı dünyaları ile sanallık arasındadır. Modern çift dünya, metamodern bütünsel ve bölünmez bir kültürel alan yaratır.

Metamodernizm yeni bir kavramdır, onu anlamak zaman alacaktır. Ancak şimdiden ilkelerine, mantık ve daha fazla kültürel dönüşüm vektörü denebilir. Metamodernizm, radikal bir şekilde yeni, devrimci bir şeyi teşvik etmiyor; ancak bizi yeniden değerlendirmeye ve postmodern “inkâr” yerine “onay” için yönlendiriyor. Vermeulen ve Akker, postmodern-modernizm karşıtlıkları için bir strateji olarak Metamodernizmi sunar. Başka bir deyişle, evrimsel olarak metamodern tarafından postmodernin üstesinden gelinmesinden bahsetmiyorlar.

Tüm teknolojik yapıların zaman içinde dijitalleşmesi; yeni ortak bir dilde yapılandırılmalar sonucunda (çoklu ortam) mültimedya doğmuştur. Ardında insan olan, bu teknolojik oluşum, makine denetimli ve etkileşimli görsel, işitsel siber uzamı yaratmıştır. Siber uzamla izleyici arasındaki fiziksel temas, sanal etkileşimle sağlanır. Etkileşimli iletişim teknolojisi ve internet maddi olmayan alanda siber uzamda varlık alanı dijital olan görüntü ve ses yapıları ile birlikte yeni sanatın ortamı olur.

Estetik gerilim; sadece anlatsal gelişmelere değil olayların üst üste bindirilmesi ve sıkıştırılmasıyla da yaratılır. Olayların, bilgilerin ve imgelerin sıkıştırılması; var olmayı olanaksızlaştırır. İmgelerin dur durak tanımadan ardı ardına gelmesi, düşüncenin oluşmasına izin vermez. Hakikat süremi temel alır. Oysa giderek daha da kısalan bir şimdide silip gider. Şimdinin Paradoksu; her şeyin aynı anda şimdini oluşturmasıdır. Şimdi kısalıyor ve süremi kaybediyor. Her şey şimdine itiliyor. İmge, olay ve bilgi izdihamına yol açıyor. Düşünce gerçeği artık ayırt edemiyor.

Fotoğrafın görsel söylemi; yalnızca yapısal, işlevsel, olgusal kesinliği açısından değil, aynı zamanda ilgili kültürel ve tarihsel koşullar bağlamında da analiz edilmelidir. Görsel kültürün önemli bir parçasını oluşturan fotoğraf, kültürel bir belge olarak anlamlandırılırken; anlamlandıran bilincin içinde bulunduğu kültürel ve tarihsel koşullar da analizin estetik ve teknolojik bileşenlerini belirler. Fotoğrafı, tarihin masum bir not defteri olarak kabul etmek, yaşamı kavrayış yöntemlerimizin sınırlılığı ile açıklanabilir. Oysa fotoğraf özünde bir bellek olmakla kalmaz, aynı zamanda belleği bloke eder, hızlıca bir karşı bellek oluşturma esnekliğine sahiptir.

Çok uzak olmayan bir gelecekte, bir kamera olmadan herkes fotoğraf çekebilecek. Bunun yerine, yapay zekâ (AI) yazılımı kullanarak, bir kamera tarafından yapılanlardan ayırt edilemeyen fotoğraflar üretebileceğiz. 2012' den beri derin öğrenme uygulamalarında bir patlama yaşandı. Bu, insan beynini temel alan sinir ağları kavramını kullanan, bilgisayar algısı Alex Krizhevsky çalışmalarıyla, nesne algılamasını ve görüntü sınıflandırmasını büyük ölçüde gerçekleştirebilecek bir algoritmanın temelini oluşturdu. Artık, insan-makine arasında, ileri seviyede arayüz tasarımı ve ileri seviyede duygusal çalışmaların yoğun olarak gündeme gelmesi kaçınılmazdır. Etkileşimli arayüz tasarımlarında, göz takibi, beyin dalgaları ile kontrol üzerinde çalışmalar sürüyor. Doğrudan beyne takılan bir nöro-elektronik yapı ile dijital sisteme,

siber uzama doğrudan bağlanabilmekle ilgili çalışmalar tamamlandığında beyin simülasyonu gündeme gelecektir.

Metamodernizmin söylemi kuralcıdan çok tanımlayıcıdır; yaşama dahil edilen değişiklikleri formüle etmenin içerdiği araçlar, postmodern eleştiri terminolojisinin yetersiz kaldığı ve geleceğin hala inşa edilmesi gereken bir duygu yapısı ile ilişkilidir.

Sanat yoluyla kültürel gelişimdeki mevcut baskın eğilimlerin yapısını tanımlamak; baskın eğilimleri algılama, davranış ve düşünme biçimimizle tartışmak için uygun bir dil geliştirmek; tüm çağdaş kavramları, algı sonuçlarını ve etkilerini Batı kapitalist toplumlarının yapılandırılmasındaki en son değişikliklerle ilişkilendirmek. Modern kültürün temel tonlarını, gelecekteki nüanslarını ve orta tonlarını tartışabilmemiz için erişilebilir bir dile yapılanma, konumlandırma ve çevirmede benzer alıştırmalar gereklidir. Metamodernizm, izole edilmiş ya da güncel olmayan görüngülerin incelenmesi yoluyla değil, çağdaş sanat ve kültür yaratımlarına egemen olan eğilimlerin sistematik bir yorumuyla gelişir.

İnsanın hayal gücünün fark edilmeyen alanında gerçekleşen ve daha sonra dijital yapay dünyanın elektronik sanallığında 'fiziksel olarak' işlenen gerçek bir manipülasyon olan, zihnin buluşu olan, görüntünün anlamlandırılması; yaşayacağımız yakın geleceği daha kolay kabullenmemizi sağlamanın ötesinde belki de metamodernist olma deneyimlerimizi zenginleştirecektir.

NOT: Üçüncü yazımı “COVID-19 GERÇEKLiğİ BAĞLAMINDA, FOTOĞRAF ETİĞİ” olarak planladım.